Negyedik üzenet

A szellemi eledelünk, a szellemi kősziklánk és az Úr asztalának tartalma

Igeolvasmány: 1Kor 10,3-4. 16-17. 21; 11,23-26

I. A mély igazság a 2Mózes 16-ban az, hogy Isten meg akarja változtatni az étrendünket egy olyan étrenddé, amely Krisztusból mint a szellemi eledelünkből áll, az igazi mannából, amelyet Isten az Atya küldött, hogy Isten választott népe Krisztus által éljen – 1Kor 10,3; Jn 6,31-35. 48-51. 57-58:

A. Amit csak Krisztusból eszünk, hogy az újraalkotó elemünk és életellátmányunk legyen, és így Isten lakóhelyévé tegyen minket ebben a világegyetemben, örökkévaló emlék lesz – 2Móz 16,16. 32.

B. Ahogy az aranykorsóban lévő manna volt Isten lakóhelyének a fókuszpontja, úgy Krisztus mint az általunk megevett manna ma Isten épületének a fókuszpontja – Héb 9,3-4; Ef 4,16; Kol 2,19.

C. Az egyedülálló eledelnek, amit a fenntartásunkért, erőnkért és megelégedésünkért magunkhoz veszünk, Krisztusnak kell lennie, és az egy egyedülálló szolgálat az Újtestamentumban Krisztust mint az egyedülálló eledelt közvetíti Isten népének – 4Móz 11,5-6; vö. Csel 1,17. 25; 2Kor 4,1; 1Tim 1,12; 2Kor 3,6.

D. Krisztus mint az egyedülálló eledelünk, a mindennapi mannánk, jellemzői a metabolikus átformálódásunk révén a jellemzőinkké válnak az Ő felnagyításához, amint folytonosan élvezzük Őt – Jn 6,57; Fil 1,20-21; vö. Gal 6,17:

1. A manna egy rejtély – 2Móz 16,15; Kol 2,2; Ésa 9,6; Ef 3,4; Jn 3,8.
2. A manna hosszú távú csoda – 2Móz 16,4; vö. Mt 6,34.
3. A manna a mennyből való – 2Móz 16,4; Jn 6,41.
4. A manna a harmattal érkezik – 2Móz 16,13-14; 4Móz 11,9; Zsolt 133,3; JerSir 3,22-23; Héb 4,16; Zsolt 110,3.
5. A manna reggel érkezik – 2Móz 16,21; vö. Én 1,6b; 7,12; Jn 5,39-40; Róm 6,4; 7,6.
6. A manna apró – 2Móz 16,14; Lk 2,12; Jn 6,35; vö. Bír 9,9. 11. 13; Mt 13,31-32.
7. A manna finom – 2Móz 16,14; Jn 6,12.
8. A manna kerekded – 2Móz 16,14; Jn 8,58.
9. A manna fehér – 2Móz 16,31; Zsolt 12,6; 119,140; 2Kor 11,3b.
10. A manna dérhez hasonló – 2Móz 16,14; Péld 17,27.
11. A manna koriandermaghoz hasonló – 2Móz 16,31; 4Móz 11,7; Lk 8,11.
12. A manna szilárd – 4Móz 11,8; 2Kor 1,4; Ef 6,18.
13. A manna látszata [Károli: színe] bdelliuméhoz hasonló – 4Móz 11,7; Jel 4,6. 8; Ezék 1,18.
14. A manna íze friss olajéhoz hasonló – 4Móz 11,8; Zsolt 92,10.
15. A manna íze mézes pogácsáéhoz hasonló – 2Móz 16,31; Zsolt 119,103.
16. A manna jó kalácskészítésre – 4Móz 11,8; 1Tim 4,6.

II. Krisztus megfeszíttetett, hogy egy szellemi kősziklává legyen, amely követi az Ő népét; ez a követő kőszikla a feltámadt Krisztus mint a megelevenítő Szellem, aki mindig a gyülekezettel van, hogy ellássa az Ő hívőit az élet vizével – 1Kor 10,4; 2Móz 17,6; 4Móz 20,8; Jn 19,34:

A. Gondot tud okozni Isten népe körében a hiánya a víznek, amely az élet Szellemét jelképezi; amikor csak Isten népe hiányában van az élet Szellemének, akkor problémáik lesznek; amikor Isten népe rendelkezik a Szellem bőségével, akkor a közöttük lévő és az Istennel való problémáik megoldódnak – 4Móz 20,2-13; Jn 7,37-39; Róm 8,2.

B. Mivel Krisztus már megfeszíttetett, és a Szellem már megadatott, nincs szükség arra, hogy Krisztus megint megfeszíttessen; vagyis nincs szükség a szikla újbóli megütésére ahhoz, hogy az élő víz folyjon; Isten ökonómiájában Krisztusnak csak egyszer kéne megfeszíttetnie – Héb 7,27; 9,26-28a.

C. Ahhoz, hogy megkapjuk az élő vizet a megfeszített Krisztustól, csak vennünk kell a vesszőt, és szólnunk kell a kősziklához – 4Móz 20,8:
   1. Amikor vesszük a vesszőt, az azt jelenti, hogy azonosulunk Krisztussal az Ő halálában, és Krisztus halálát alkalmazzuk önmagunkra és a helyzetünkre.
   2. Szólni a kősziklához azt jelenti, hogy közvetlen szót szólunk Krisztushoz mint a megütött kősziklához, kérve Őt, hogy adja nekünk az élet Szellemét annak a ténynek alapján, hogy a Szellem már megadatott – vö. Jn 4,10; Lk 11,13.
   3. Ha alkalmazzuk magunkra Krisztus halálát, és hitben megkérjük Krisztust, hogy adja nekünk a Szellemet, akkor meg fogjuk kapni az élő Szellemet mint az élet bőséges ellátmányát.

D. Ahelyett, hogy szólt volna a kősziklához, Mózes dühös volt a népre, lázadókként bélyegezte meg őket, és kétszer megütötte a kősziklát a vesszőjével – 4Móz 20,9-11:
   1. Mózes lázadókként bélyegezte meg a népet, de Mózes volt az, aki Isten szava ellen lázadt – 24. vers; 27,14.
   2. Mózes nem hitt Jehovában, hogy megszentelje Őt Izrael fiai szemében – 20,12 [angol ford. alapján]:
      a. Istent megszentelni azt jelenti, hogy szentté tesszük Őt, vagyis elválasztjuk Őt az összes hamis istentől; kudarcot vallani Isten megszentelésében azt jelenti, hogy közönségessé tesszük Őt.
      b. Abban, hogy dühös volt a népre, amikor Isten nem volt dühös, Mózes nem képviselte Istent helyesen az Ő szent természetében, a kőszikla kétszeri megütésével pedig nem tartotta meg Isten szavát az Ő ökonómiájában; így Mózes Isten szent természetét és az Ő isteni ökonómiáját egyaránt megsértette.
      c. Emiatt, habár bensőséges volt Istennel, és Isten társának tekinthető (2Móz 33,11), Mózes elveszítette a jogot arra, hogy belépjen a jó földre.
   3. Mindabban, amit mondunk vagy teszünk Isten népét illetően, a magatartásunknak Isten szent természete szerint kell lennie, és a cselekedeteinknek az Ő isteni ökonómiája szerint kell lenniük; ez jelenti azt, hogy megszenteljük Őt; máskülönben a szavainkban és tetteinkben lázadni fogunk Őellene, és meg fogjuk sérteni Őt.

III. Krisztus mint az Úr asztala tartalma Isten újtestamentumi ökonómiájának a valósága – 1Kor 10,16-17. 21; 11,23-26:

A. Az Úr asztala hangsúlya: az Ő vérének és testének közössége, az Úrban való részvétel, az Úr élvezete kölcsönösségben, közösségben – 10,16-17. 21:
   1. Az Úr odaadta Magát nekünk, hogy mi részesülhessünk Őbelőle mint a lakománkból, és élvezhessük Őt azáltal, hogy esszük és isszuk Őt; ahhoz, hogy a lakománkká, a jó föld termésének valóságává, váljon, Krisztusnak folyamatokon kellett átmennie – vö. 5Móz 8,7-10:
      a. Ha Krisztus nem öltött volna testet, nem lehetne vére és teste; testet öltés útján Krisztus felöltött egy emberi testet vérrel és hústesttel – Héb 2,14.
      b. Ha Krisztus nem feszíttetett volna meg, a vére nem különülhetett volna el a testétől; a megfeszítés révén a vére elkülönült a testétől – Jn 6,53-55.
      c. Ha Krisztus nem támadt volna fel, Ő nem lehetne az asztalon az eledelünkként; feltámadásban Ő fel van szolgálva nekünk az asztalon mint egy lakoma a táplálkozásunkhoz és élvezetünkhöz; az a Személy, aki a testét és a vérét átnyújtja nekünk, a feltámadt Krisztus mint a mindent tartalmazó megelevenítő Szellem – 1Kor 15,45b; 2Kor 3,17.
   2. Az Úr Jézus vette „a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adta a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az Én testem" – Mt 26,26:
      a. A kenyér az életre utal, Isten életére, az örökkévaló életre; a kenyér az Úr fizikai testét jelképezi, amelyet az Úr értünk adott a kereszten, hogy életet adjon át belénk – Jn 6,35. 57. 63; Lk 22,19.

b. A kenyér az Úr misztikus Testét is jelképezi – az eszközt arra, hogy Krisztus véghez vigye az Ő mennyei szolgálatát az isteni igazgatás megvalósításához – Ef 1,22-23; 4,16; Jel 5,6.
c. Azáltal, hogy részt veszünk az Úr isteni életében – az élet kenyereként esszük és élvezzük Őt –, az Ő misztikus Testévé, az Ő megnagyobbodásává, válunk – 1Kor 10,17; 12,27.

3. Az Úr Jézus vett egy poharat és hálákat adott, és odaadta nekik, mondván, „Igyatok ebből mindnyájan; mert ez az Én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek megbocsátására" – Mt 26,27-28 [angol ford. alapján]:
a. A pohár áldásra utal, amely Isten Maga mint az osztályrészünk – Zsolt 16,5.
b. Az Úr megmentése az osztályrészünkké vált, a megmentés csordultig való poharává, amelynek tartalma Isten mint a mindent tartalmazó áldásunk – 116,13; 23,5.
c. Krisztus vére mint az új szövetség vére bevezet minket az új szövetségbe, amelyben Isten a következőket adja nekünk: új szívet, új szellemet, az Ő Szellemét, az élet belső törvényét, és az élet képességét arra, hogy megismerjük Istent, birtokba vegyük Istent, Isten által birtokba vétessünk, és megkapjuk a megbocsátás és az összes gonoszságunk elfelejtésének áldását – Ezék 36,26-27; Lk 22,20; Héb 8,10-12; Zsolt 103,1-3. 12.
d. A szövetség vére bevezet minket Isten jelenlétébe a Szentek Szentjében, ahol az Ő szépségét szemléljük, Isten beöntésébe és átömlesztésébe, valamint Isten örökkévaló élvezetébe; Istennek az ilyen módon történő élvezése az, ami Isten emberét létrehozza – 27,4; 2Móz 24,8; vö. 3Móz 16,11-16.
e. Végső soron, a szövetség vére, az örökkévaló szövetség, Isten népét elvezeti Istennek mint az élet fájának és az élet vizének a teljes élvezetébe egyaránt most és az örökkévalóságig – Héb 13,20; Jel 7,14. 17; 22,1-2. 14. 17.

B. „Valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdetitek, amíg eljövend" – 1Kor 11,26 [angol ford. alapján]; vö. Róm 5,10:
1. Az Úr halálát hirdetni azt jelenti, hogy kihirdetjük és kiállítjuk az Úr halálát; az Ő életet felszabadító halálát hirdetni azt jelenti, hogy hirdetjük az Ő első eljövetelét, amelynek célja az Ő törvényes megváltása a gyülekezet létrehozásához – Jn 12,24; 19,34.
2. *Amíg* arra utal, hogy a gyülekezet áthidalja az Ő első és második eljövetele közötti időszakot azáltal, hogy eszik és isszák Krisztust az Ő organikus megmentő munkája folyamatában.
3. *Eljövend* nem más, mint az Ő második eljövetele Isten királysága felállításához a földön, amint az Úr a Máté 26,29-ben mondta: „Mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének ebből a terméséből mindama napig, amikor újan iszom azt veletek az Én Atyámnak királyságában."
4. Így az, hogy az Úr halálát hirdetjük, amíg Ő eljövend, azt jelenti, hogy hirdetjük a gyülekezet létezését, amelynek célja a királyság bevezetése; annak, hogy az Úr vacsoráját esszük, azt kell eredményeznie, hogy emlékezünk az Úrra az Ő két eljövetelében.

© 2024 Living Stream Ministry